

самоуправе је довео и до њене интернационализације и потребе да се она и шире гарантује и признаје као средство остваривања демократије и заштите локалних права. Зато је Савет Европе и усвојио (у Стразбуру, 15. октобра 1985. год) Европску повељу о локалној самоуправи као међународноправни акт у коме је као демократски принцип загарантовано право грађана да учествују у вођењу локалних јавних послова.

У свом нормативном делу Европска повеља о локалној самоуправи утврђује одређена правила и начела која обезбеђују једнообразност локалне самоуправе и у том циљу прво предвиђа да је локална самоуправа уставна и законска категорија, што значи да њена права и дужности произилазе из устава и закона. Даље се разрађује концепт локалне самоуправе, њен делокруг који је искључиво у њеној надлежности и не може се одузети или ограничити у корист неке друге власти, заштита граница локалне самоуправе која подразумева да се за сваку промену локалне територије морају консултовати саме локалне заједнице а затим и сама организациона структура локалних заједница, са непосредно изабраним органима – саветима или скупштинама, њиховим извршним органима и управом и њеним функционерима, ради вршења локалних послова и функција. Самосталност локалне самоуправе подразумева и постојање сопствених извора прихода, односно финансирања као и законску заштиту локалне самоуправе и право локалних власти на сарадњу и удруживање ради вршења заједничких послова, али не искључује и управни надзор над њом (њеним органима) од стране више власти.

III ТЕРИТОРИЈАЛНА АУТОНОМИЈА

У модерној држави, која је све више децентрализована, постоје поред јединица локалне самоуправе (општина) и друге организационе јединице вишег степена које су изведене према територијалном, функционалном или неком другом принципу и које уживају одређени степен самосталности и самоуправности. Те веће јединице се појављују у различитим облицима а један од њих су и аутономије. Иако су и ове аутономије различите, за њих је важно рећи да су по свом положају негде између јединица локалне самоуправе и саме државе, дакле да имају већи степен самосталности од локалне самоуправе, али да су испод саме државе или да то нису јер немају атрибуте државне власти. Иако је у принципу тако, у пракси су постојали и изузеци од правила да аутономија није